

"ЗЕЛЕНАТА" БОЛЕСТ, ИЛИ ЗАВИСТТА

Раздразнение заради чуждото добро или благо, нежелание за добро на другите, а само към себе си, докачлива неприязън към човека, който има това, което искаме ние да го имаме и още други-всичко това се нарича ЗАВИСТ. Когато нечие повишаване в службата се възприема като твое унижение, нечий успех като твое поражение, нечие богатство като твоя бедност и нечия придобивка като твоя загуба- всичко това е признак за завист.

Мъдрият Соломон ни открива причината за завистта: "И видях, че за всеки труд и за всяко сполучливо дело човек си спечелва завистта на ближния.

И това е суета и гонене на вятъра." (Еклисиаст 4:4)

В основото на този проблем лежи нашата човешка гордост, която при успехите и постиженията на другите хора казва вътре в нас: "Мен не ме забелязоха, мен не ме оцениха, мен не ме наградиха, аз съм толкова добър и чудесен... нима съм по-лош от другите?!"

"Кроткото сърце е живот за тялото, а завистта разлага костите" (Притчи 14:30)

Завистта не носи нищо добро в живота ни, но напротив-само разрушава здравето ни и отношението ни с хората.

Заради завистта са извършени много престъпления, а най-голямото от тях е предателството, убийството и разпъването на нашия Господ Исус Христос. Духовенството и свещенниците завиждали за успеха на нашия Господ, за влиянието Му върху хората, за броя на учениците и последователите Му, за уважението, посвещението и любовта на хората към Него. Чувството на завист предизвикано от Неговият успех, не давало на свещенниците да живеят спокойно, докато те не Го убили.

Завистта на Каин към родният му брат Авел, го довела до първото проливане на човешка кръв, първото убийство на Земята.

Цар Саул от завист загубил спокойствието си и до края на живота си преследвал Давид, макар че той убил великана Голиат, който довел до ужас цялата войска на Израил. Избавителят станал преследван и гонен.

Родните братя на Йосиф го хвърлили да умре в дълбока яма, а после го продали в робство, заради това, че баща им го обичал повече от всички тях. Сънят на Йосиф за възвеличаването му от Бога не им давал покой поради тяхната гордост.

Шекспир нарекъл завистта "зелената болест". Често причината за нея е ниско самочувствие, незнание за истината за това, че всеки човек е специален за Бог, и Бог обича всеки човек най-много. Той няма любимци и ние не трябва да се опитваме да спечелим или заработим Неговата любов, защото Бог е любов. (1 Йоан 4:8) Той ни е възлюбил такива, каквито сме. Ако ние приемем това откровение за Божията любов към нас, то няма вече да доказваме на себе си или някой друг, че сме достойни за любов или похвала, или че струваме нещо. Сам Бог ни е оценил толкова високо, че е дал за всеки от нас Своя Син, за да не погине никой, но да има вечен живот. Ние сме приети и обичани от Бога- това е най-високата оценка и похвала, в която намираме своето достойнство и самоуважение, приемайки себе си като Божия ценност.

Знанието за нашата ценност и значение в очите на Бог, ни дава възможност да не се чувстваме вече оцетени и унижени от нечий успехи и постижения.

Божие Слово ни учи да се освободим от завистта! Първо трябва да я изповядаме и признаем за грях, а не като черта на характера и да се молим за освобождение. "И тъй, като отхвърлите всяка злоба, всяка лукавщина, лицемерие, завист и всяко одумване, пожелавайте, като новородени младенци, чистото духовно мляко, за да пораснете чрез него към спасение, ако сте опитали, че Господ е благ."

Библията ни учи да се радваме заедно с тези, които се радват, а не да им завиждаме, защото зависта е "трюмб", който ни пречи да получим

това добро, този успех, който Бог е приготвил за нас. "Който има лошо око, бърза да се обогати, а не знае, че немотия ще го постигне." (Притчи 28:22)
"Където има завист и крамолничество, там има бъркотия и всякакво лошо нещо." (Яков 3:16)

Исус ни учи да се молим за неприятелите си и да ги благославяме, което означава да им желаем доброто, както на самите себе си.

Той ни повелява да обичаме дори тези, които ни гонят. (Матей 5:44-45)

Когато правим това, Бог променя сърцето ни, в него идва Божията радост и любов.

Ние постоянно трябва да помним голямата любов на Бог към нас.

Това ще ни помогне да избегнем ниската си самооценка. Исус трябва да бъде не само нашият Спасител, но и Господ на живота ни!

"ЛЮБОВТА НЕ ЗАВИЖДА." (1 Коринтяни 13:4) **В сърцето изпълнено с Божията любов, няма място за завистта.** Ето един разказ като пример за всички нас:

В болницата попаднали двама тежко болни човека и били сложени заедно в една стая. Те не могли да се движат сами, имали нужда от пълен покой и изолация, така че нямало нито телевизия, нито радио в стаята. Също така, нямали близки хора в този град, които да ги посещават. Единствената радост и развлечение за тях било да общуват помежду си. За няколко дни те си казали всичко за себе си и вече нямало за какво да си говорят. Тогава човека, чието легло било до прозореца, и който можел с мъка едва да се повдигне, започнал да разказва на другаря си по стая какво вижда зад прозореца: красив парк с езеро посредата, в което плували два бели лебеда, чиято белота напомняла за святостта и чистотата, за вечността и суетата на живота. На пейка близо до езерото седяла възрастна двойка, потънала в мисли и спомени за отминалите дни. По алеята на парка вървели влюбени, държейки се за ръце, които правели планове за бъдещето. Живота пред тях им изглеждал безкрайно дълъг и щастлив. Денят бил ясен и слънчев, тишината понякога се нарушавала от звънеца на велосипеда, който карало петгодишно момченце. Зелените алеи в парка били акуратно подкастрирани, а над цветните лехи кръжали блестящи черни бръмбари.

Разказът за това, което ставало зад прозореца така пленявал другарят му по стая, че на него му се струвало, че вече не е в малката болнична стая, но самият той се разхожда в парка и се наслаждава на красотата му.

Така минавали ден след ден. Оказало се, че и болката преминавала и тялото се възстановявало по-бързо, когато човек се чувства мислено здрав и силен и свободен сред здрави хора. Но един ден, изведнъж чувствата на радост и ентусиазъм в човека, който слушал какво става навън, се сменили с чувства на разочарование и съжаление.

Той се огорчил и започнала да го измъчва завист, че не е на леглото до прозореца, и че неговите очи не виждат ставащото. "Когато дойде завистта, приятелството и обичта си тръгват."

Този човек вече не се радвал на разказа на другаря си, но чувствата на разочарование и недоволство нараствали с всеки изминал ден.

Мисълта той да е до прозореца не му давала покой. Една нощ, човека, който лежал до прозореца, започнал да се задъхва от силна кашлица.

Човека, който бил на другото легло можел да стигне с ръка бутона за лекаря, но се обърнал на другата страна и не се опитал да помогне на другаря си.

Кашлицата ставала все по тиха и след известно време съвсем затихнала.

На сутринта, сестрата, която дошла на обход, намерила мъртвото тяло на човека, лежащ до прозореца. Когато го изкарали от стаята, човекът лежащ до стената попитал може ли да го преместят до прозореца.

Получавайки положителен отговор и след като най-накрая се оказал на леглото до прозореца, човека се надигнал да погледне през него и видял...просто една бяла стена! Другият човек, който преди лежал на това място, измислил всички невероятни истории, за да отвлече вниманието на другаря си от тъжните мисли, болеста и силните болки и по някакъв начин да го утеши и да разнообрази дългите влачещи се дни. Едва сега той осъзнал, че този човек му бил приятел, който се грижел за него.

Колко често и ние започваме да завиждаме и да мразим хората, които ни правят и ни желаят само доброто. Бог иска да промени сърцата ни и да излее в тях Своята истина и любов. Признавайки греховете и пропуските си пред Бог, ние намираме прощение, свобода и Неговата любов.

Нека признаем греховете си и се покаем за тях! Нека искаме прощение чрез Сина на Бог, Исус Христос, благодарение на Когото греховете ни са простени и беззаконията ни са покрити! Нека благодарим на Исус за голямата Му любов към нас, която Той доказа на кръста на Голгота, умирайки за нас и оправдавайки ни, правейки ни чисти, без петно и грях! Нека Му благодарим, че в Неговите рани сме получили изцеление и да предадем в Неговите ръце живота си, за да ни води в пътя на Неговата святост! Нека търсим от Него сила да преодолеем над всичко, защото:"За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепя." Нека не се оставяме да ни побеждава злото, но ние да го побеждаваме чрез доброто.(Римляни 12:21) Защото "всичко е от Него, чрез Него и за Него, на Него да бъде слава довека. Амин."

Да Му благодарим, че Той винаги ще бъде с нас през всичките дни на живота ни, до свършека на века! Амин.

Светлина за теб